

Janko BOHAK

Dolga pot do akreditacije Fakultete za psihoterapevtsko znanost Univerze Sigmunda Freuda v Ljubljani

Poznate Jančarjev roman *To noč sem jo videl?* V njem mojstrsko opisuje usodo glavne junakinje pred in med drugo svetovno vojno, ki jo nazadnje tudi pogoltno. Pravzaprav je ne opisuje on kot avtor, ampak jo slika iz zornega kota in doživljanja štirih (ali celo petih oseb), vpletenih v dogajanje. Njegovo mojstrstvo je v tem, kako se zmore vživeti v doživljanje in zorni kot dogodkov, v katere je vpletena in v katerih išče svojo srečo glavna junakinja.

Tega romana sem se spomnil, ko sem se pripravljaj na pisanje tega zapisa, in ob tem pomislil: Saj to bo vendar samo moj zorni kot videnja te dolge poti! Kako bi bilo, če bi se s kratkim zapisom na to temo odzvali še po en študent vsake generacije, pa še kdo od učiteljev, predstavnica študentskega referata, pa Alfred in Miran? Gotovo bi bili zapisi zelo različni, in morda bi kdo od bralcev celo podvomil, da opisujemo isto zgodbo.

Zgodba, kakor jo bom predstavil jaz, se je začela 28. oktobra 2005 na rektoratu Univerze Sigmunda Freuda na Dunaju (SFU). Pravzaprav se je začela že nekaj let prej, ko smo razmišljali, kako bi triletnemu študiju propedeutike pri Slovenski krovni zvezi za psihoterapijo (SKZP) dali status, ki si ga glede na kvaliteto študija zasluži, tako da bi jo vzela pod streho neka akademska študijska ustanova. Med tem časom je začel Alfred Pritz s sodelavci ustanavljati prvo univerzo za psihoterapijo – ne samo v Avstriji, ampak na svetu. V neformalnem pogovoru o tem, kako priprave napredujejo, smo mu omenili našo željo po umestitvi naše propedeutike v akademski okvir. Dal nam je upanje, da bomo zadevo rešili takoj, ko bo uspela akreditacija Univerze Sigmunda Freuda. Ko so predavanja na univerzi potekala že drugo leto, so bili izpolnjeni vsi pogoji za akreditacijsko vlogo. A prav na letnem simpoziju Evropske zveze za psihoterapijo (EAP) leta 2004 v Beogradu ga je zadela novica, da je akreditacija zavrnjena. Svojo prizadetost je izrazil, ko sva si po naključju nalagala na krožnik iz istih posod samopostrežne restavracije: »Veš, da so me pokosili!« A Alfred bi ne bil Alfred, če bi se predal. V pritožbi je utemeljeno zahteval obnovev postopka z drugimi, psihoterapevtsko bolj izvedenimi ocenjevalci – in uspel. Maja 2005 je Avstrijski akreditacijski svet akreditiral Univerzo Sigmunda Freuda na Dunaju. Zgodba, ki se je osem let kasneje ponovila v Ljubljani.

In nekaj mesecev kasneje je prišel 28. oktober 2005. Ker sva z Alfredom nekaj zadev glede priznanja dorekla že pred tem, sem se z nemškimi prevodi naše propedeutike napotil sam na Dunaj. Presenetilo me je, da me ni pričakal Alfred sam, ampak skupaj s Heinzem Laubreuterjem, ki je njegova desna roka. Po pregledu in nekaterih vprašanjih o našem programu in možnostih njegovega priznanja je sledilo vprašanje, ob katerem mi je zastal dih: »In kako bi bilo, če bi vam ponudili celoten program našega študija?« Da toliko zaupata slovenskim psihoterapevtom, ali prav slišim?! Ko sem prišel k sebi in smo se pogovarjali dalje, smo se tudi strinjali, da moram

najprej preveriti pripravljenost slovenskih psihoterapevtov, ali sprejmejo izziv in se lotijo zahtevnega in odgovornega zalogaja. Ko sem prinesel domov nezaslišano novico, so jo tudi kolegi doživeli kot veliko priznanje in odgovornost do ponujenega izziva, a zanj se seveda lahko odločimo po temeljitem pogovoru glede podrobnosti realizacije. In tako se je zgodilo, da smo čez nekaj tednov potovali na pogovor predstavniki skoraj vseh pristopov znotraj SKZP kar s tremi osebnimi avtomobili.

Možnost, da bodo naši študenti propedeutike tudi študenti SFU, je bila v SKZP sprejeta z velikim odobravanjem. Manj navdušujoča je bila misel, da bi bilo smiselno, da posamezni pristopi prenesejo svoje izobraževanje v nov okvir s skupnim programom, razen praktičnega dela na specialistični stopnji. Tu so vzkalile prve bojazni glede izgube avtonomije izobraževanja, morda pa tudi glede delne izgube dohodkov društev in inštitutov, v katerih so potekala izobraževanja iz psihoterapije. Do naslednje jeseni 2007 so se te bojazni tako razbohotile, da se je le nekaj pristopov odločilo za popolno sodelovanje z novonastalim organizacijskim okvirjem, nekaj jih je sklenilo sodelovati s posebno pogodbo. Kljub vsem nedorečenostim se je v prvi letnik fakultetnega študija psihoterapije oktobra 2006 vpisalo šestinsedemdeset študentov.

Da mora izobraževanje potekati v Ljubljani, je bil samoumeven konsenz. Kdo naj ga vodi? Na Dunaju so sicer želeli, da ga vsaj nekaj let vodim jaz (ker sva se z Alfredom poznala od leta 1992), a čutil sem, da jim v tem ne bom mogel ustreči, saj nisem univerzitetni učitelj, nimam dovolj organizacijskih spretnosti, se ne počutim kot dovolj trpežen vlečni konj, nazadnje pa niti ne živim v Ljubljani in me nič ne mika, da bi se tja preselil. Vse to pa ima Miran Možina in vse to je pokazal kot *spiritus movens* študija propedeutike. Bil je celo pripravljen zapustiti varne državne jasli, to je svojo službo asistenta na Fakulteti za socialno delo, in se podati na negotovo in neuhojeno pot.

Še pred začetkom predavanj se je ponudila možnost, da dosežemo slovensko akreditacijo v okviru Fakultete za uporabne družbene študije v Novi Gorici (FUDŠ). Ko sva s tem predlogom prišla k Alfredu, je bil njegov prvi odziv: »Jaz sem proti!« Od nekdanj si je želel in videl izpostavo SFU-ja v slovenski prestolnici kot samostojno izobraževalno entiteto, je pojasnil. Kmalu pa tudi uvidel, kako ima naša želja priti čim prej do akreditacije svojo pragmatično težo, in se strinjal z našim predlogom. Čas je kmalu pokazal, da pot do slovenske akreditacije preko FUDŠ ne bo tako kratka, kot smo si obetali ob podpisu tripartitne pogodbe med SFU, SKZP in FUDŠ na lepi slovesnosti 3. oktobra 2006 v Novi Gorici. In nazadnje je pokazal še to, da je iz te španovije najbolje izstopiti.

Na tej sedem let dolgi poti so mnogi izgubljali zaupanje v vodstvo študija, da bo sploh kdaj prišlo do akreditacije. Čeprav niso imeli znatnejših pripomb na kvaliteto študija. A potreba po varnosti in fantazije, kaj vse jim bo z akreditacijo zagotovljeno, so bile močnejše. In zelo človeško ter razumljivo je za ljudi, ki investirajo toliko osebnega, časovnega in finančnega angažmaja v zahteven študij, da hočejo imeti v roki nekaj oprijemljivega. Pa četudi se bo to izkazalo za iluzijo.

A v veliki večini smo dobivali čudovite študente; užitek in ponos je družiti se z njimi in biti njihov učitelj. Vem, da ne le zame. Kako poživljajoča je npr. njihova radovednost, iz katere se je porodilo zame toliko navdihujočih vprašanj! Prepričan sem, da bi nam takšne študente zavidalo mnogo kolegov iz drugih študijskih programov, če bi vedeli ali lahko verjeli, da takšni študenti še obstajajo.

Slika 1: Pred slovesnostjo ob akreditaciji Fakultete za psihoterapevtsko znanost Univerze Sigmunda Freuda v Ljubljani 20. junija 2013 so se predstavniki SKZP in fakultete dogovorili o nadaljnjem sodelovanju in medsebojni podpori. Stojijo od leve: Alfred Pritz, Martin Lisec, Janko Bohak, Damjan Sever, Lan Pečjak, Meta Furlani, Damijana Voglar, Martin Bertok, Leon Lojk, Boba Lojk, Emil Benedik, Gregor Žvelc. Čepijo od leve: Alen Latini, Blaž Ules, Miran Možina, Tomaž Flajs, Milena Vidmar.

Slika 2: Na slovesnosti, ki se je je udeležilo okoli 200 gostov, od študentov do vodstva in podpornikov projekta, je bilo veliko sproščenega smeha. Alfred Pritz (na levi), rektor SFU, je mojster anekdot in šal in je znal nasmejati vse prisotne, vendar mu tudi Janko Bohak (na sliki stoji) ni ostal dolžan. Proti desni še Miran Možina, direktor fakultete, Katarina Možina, vodja študentskega referata, in Igor Okorn, prvi študent, ki je doktoriral iz psihoterapevtske znanosti na SFU.

Ob sklepu naj izrazim še svoje globoko prepričanje: Če bi ne bilo Alfreda na Dunaju in Mirana v Ljubljani, bi ne bilo »majhne slovesnosti in velike zabave« 20. junija 2013, s katero smo na ustvarjalen in prisrčen način skupaj proslavili »dolgo pričakovani trenutek«, ko je 10. maja 2013 Nacionalna agencija za kvaliteto v visokem šolstvu Republike Slovenije akreditirala našo fakulteto. In Slovenija bi bila še naprej brez prve fakultete za psihoterapevtsko znanost!
